

Nachtenpress-Tragedie

DOOR HANS DE LA RIVE BOX

Toen de lange D-trein zich op het vastgestelde uur dien Zaterdagavond weer in beweging zette, loosde Max Brinkman, de bekende Amsterdamsche juwelier, een zucht van verlichting. Na bijna drie etmalen gereisd te hebben, zonder het koffertje met juweelen uit het oog te hebben verloren, was dit vertrek voor de laatste étape hem een verademing. Den volgende morgen, Zondagochtend tegen tien uur, zou hij na een veertien-daagsch verblijf in het buitenland weer thuis zijn. Hij had mooie zaken gedaan en ook van de reis zelf kunnen genieten, hoewel hij elke seconde de groote verantwoordelijkheid van den inkoopenden diamanthandelaar had gevoeld. Enfin, dat risico was voor hem geen nieuwtje, maar toch zou hij blij zijn, als dat kostbaar goedje veilig en wel in zijn brandvrije kluis lag! Hij had een coupé in den voorsten slaapwagen voor zich zelf en evenals

Op dit tafereel uit „De baby, mijnheer en Pukkie”, Centraal Theater, Amsterdam, ziet men van links naar rechts: Mevr. M. v. Kerckhoven-Kling, Corrie Roosendaal, Pukkie, Carl Tobi en van Warmelo.

den vorigen avond verdeelde hij zijn aandacht tusschen het avondblad en het in schemer gehulde voorbijschietende landschap. De gedachte aan zijn huis deed hem goed en op zijn gemak ging hij het zilveren beursje en enkele antieke snuisterijen, welke hij voor zijn vrouw had medegenomen, bekijken. Het waardevolle koffertje bevond zich veilig naast hem, als een steun voor zijn arm.

Het was tegen negen uur, toen hij een paar maal reizigers langs zijn compartiment door de zijgang hoorde loopen. Juist toen hij de coupé wilde verlaten, om in den restauratiewagen een kop koffie te gaan drinken, werd er op de schuifdeur geklopt en nog voordat hij kon antwoorden, ging de deur met een ruk open en staarde een jonge, zeer elegante vrouw eenigzins onthutst naar binnen.

„Neem me niet kwalijk!” sprak zij in vloeiend Engelsch; „Ik ben blijkbaar verkeerd. Ik zoek een echtpaar en de conducteur van dezen slaapwagen zei mij, dat die menschen deze coupé hadden.”

Max Brinkman was een man van de wereld, doch voor alles een voorzichtig man. Doch deze charmante vrouw, modieus gekleed in haar flatteerend reiskostuum dreef elke gedachte aan onraad onmiddellijk weg. Zij keek hem met haar groote blauwe kinderoogen zoo verbaasd en tegelijkertijd smeekend aan, dat hij opstond, zijn krant over het koffertje wierp met een onverschillige beweging en antwoordde: „Die conducteur moet zich vergist hebben, Miss, deze coupé is van mij. Maar kan ik u soms helpen?”

„U is landgenoot?” lachte ze koket; „Maar doet u geen moeite, mijn coupé is naast deze en ik zal dien conducteur nog wel even opzoeken.”

Max boog beleefd, onder den indruk van deze stralende schoonheid, doch zij knikte hem vriendelijk toe en na de deur achter zich te hebben dicht geschoven, liep zij verder de gang in.

De diamanthandelaar stak een sigaret op, nam het koffertje en de krant en richtte zijn schreden naar de restauratiewagen om iets te gebruiken. En tien minuten later, achter zijn kop koffie, was hij het mooie Engelsche meisje alweer vergeten!

ALS DE APPELS RIJPEN.